

L'horitzó és el 1999

La setmana passada la premsa mallorquina publicava una notícia sorprenent: els principals partits de l'actual oposició parlamentària –PSOE, PSM i UM– havien arribat a un acord secret per tal de repartir-se la presidència de les principals institucions –Govern, Consell de Mallorca i Ajuntament de Palma– després de les eleccions autonòmiques i municipals de 1999. És sorprenent perquè –indistintament del fet que pugui ser una informació exacta, matisable, desmentida o confirmada– indica ben a les clares el grau d'apassionament amb què es viu la situació política balear. No hi ha cap setmana de treva. Quan no és Canellas, és l'oposició, o el Consell, o el PP, o el PSOE, o el PSM, o UM, o EU...

Just després de les eleccions de 1995 va esclatar el cas Canellas –millor denominar així els múltiples aspectes de les acusacions de corrupció contra l'ex-president– i des d'aleshores la vida política i institucional no té un moment de pau. Si les Balears fossin una comunitat històrica, amb un govern amb capacitat de convocar eleccions, a ben segur que a hores d'ara ja se n'haurien fet. Però com que no és el cas, sembla haver-hi la condemna a viure quatre anys complets, una llarguíssima legislatura, en plena campanya electoral. De fet el juliol del 95 –quan dimití Cañellas perquè li ho demanà Aznar– començà la campanya. I així seguirem fins a la primavera del 1999.

En aquest moment ja no hi ha marxa enrere possible i tots els partits estan immersos en una boja cursa electoral de durada excepcional, en què cada opció defineix les seves tàctiques. Uns ja ho ha fet. Uns altres ho faran ara mateix, o en els mesos vinents.

Aquest mateix cap de setmana, Unió Mallorquina celebra el setè congrés. Segurament és el partit que millor ho té en aquests moments. Des que governa el Consell Insular de Mallorca (CIM) s'ha convertit en el centre de l'atenció política. Un partit amb dos diputats –de 33 que té el CIM, i de 59 que formen el Parlament de Balears– fa de pivot de la política insular.

Un detall a tenir molt present per la resolució de la cursa.

El PSM està posant les bases per intentar la que segurament serà l'aposta més forta de la història: erosionar directament el vot mallorquinista que pugui tenir el PP. L'estadística històrica diu que quan el PSM ha augmentat de vot ha estat a costa, sempre, del PSOE. En una situació en què se suposa que hi haurà una recuperació del vot socialista, els nacionalistes necessiten adoptar un missatge centrat en el mallorquinisme en què basar la continuació del creixement electoral. Òbviament només podien cercar aquest vot en les bosses electorals del PP i d'UM.

Pel que fa al PSOE, la peça bàsica d'un hipotètic pacte de progrés postelectoral es troba en un moment difícil. Ha convocat el seu congrés per a principi del mes de juliol. L'actual direcció, encapçalada per Francesc Triay, haurà d'enfrontar-se segurament a una candidatura crítica, amb l'ex-batlle de Palma, Ramon Aguiló, al davant. Serà un enfrontament dur i interessant perquè de la resolució pot dependre el futur polític, no sols del PSOE sinó de tota aquesta estratègia del "bloc de progrés". Caldria veure com maniobriria un Aguiló victoriós en el congrés, quan ja ha criticat públicament el

MIQUEL PAYERAS

"No hi ha cap setmana de treva. Quan no és Grabiell Cañellas, és l'oposició, o el Consell, o el PP, o el PSOE, o el PSM, o UM, o EU..."

pacte de progrés del CIM.

EU, al seu torn, porta una línia política cada cop més independent de l'anguitisme oficial de Madrid, cercant l'espai propi que li asseguri mantenir-se com a força necessària per a qualsevol pacte de centre-esquerra.

I el PP? A pesar que sovint es dona per mort el PP, la veritat és que encara té prou recursos. Una cosa és que es pugui enfonsar Canellas i una altra molt diferent que amb ell caiguin Jaume Matas o Joan Verger. Cap dels dos, per cert, apareix des de fa temps a cap foto de vora Canellas. Casualitat? No ho sembla. Els conservadors saben que s'han de desfer de l'ex-president per així tenir les mans lliures per poder afrontar amb garanties el 1999. Unes eleccions sense Cañellas al front de la llista serien dures i incertes. Però saben que és l'única possibilitat perquè altrament, o majoria absoluta o oposició. ■